

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4368/2022
22.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Јелене Ивановић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Лазих, адвокат из ..., против туженог „GI Group HR Solutions“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Милан Ивошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 334/22 од 06.07.2022. године, у седници од 22.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 334/22 од 06.07.2022. године и пресуда Основног суда у Шиду П1 42/2020 од 16.11.2021. године и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду П1 44/2020 од 16.11.2021. године, ставом првим изреке поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду број .. од 20.02.2020. године. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 121.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 334/22 од 06.07.2022. године, делимично се преиначава решење о трошковима парничног поступка из става другог изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 88.500,00 динара. У преосталом делу жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена, те одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је са предузећем „НИС“ АД из Новог Сада закључио Уговор о набавци услуга од 06.12.2017. године, са пратећим анексима, који се односио на ангажовање радника. По основу тог уговора, тужени је са тужиоцем закључио Уговор о раду 14.08.2019. године на одређено време због повећања обима посла, у трајању од 365 дана, на пословима ... са радним местом у Побижаним решењем од 20.02.2020. године тужени је тужиоцу отказао уговор о раду са даном 29.02.2020. године, због смањења обима посла, у смислу члана 175. став 1. тачка 1) Закона о раду и члана 18. Уговора о раду. Тужилац је до приватизације НИС АД Нови Сад 2014. године био код тог предузећа у радном односу на пословима ..., а затим је према уговорима о раду са лизинг компанијама, као што је и тужени, обављао послове на бензинским станицама у власништву НИС АД Нови Сад. У време доношења отказног решења тужилац је обављао посао на бензинској станици у

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепеним пресудама је тужбени захтев тужиоца усвојен. У пресудама је наведено да је на основу исказа тужиоца и саслушаних сведока утврђено да у фебруару 2020. године, када је тужиоцу отказан уговор о раду, није дошло до смањења обима посла на бензинској станици у ..., већ је напротив након престанка радног односа тужиоца на његово радно место примљен други радник, који и данас обавља исте послове у НИС АД Нови Сад. Наведено је такође да током извођења радова на ауто путу Београд – Загреб, није био онемогућен прилаз наведеној бензинској станици, те да је иста радила и за време ванредног стања услед пандемије, са скраћеним радним временом и без рада ноћу. С обзиром да није дошло до смањења обима посла код правног субјекта код којег је тужилац фактички обављао послове у време отказа уговора о раду, да образложење побијаног решења не садржи конкретне разлоге везане за смањење обима послова на бензинској станици у ..., као и да није истекао рок на који је уговор о раду на одређено време био закључен, то је поништено побијано отказно решење као незаконито.

По оцени Врховног суда, основано се ревизијом туженог указује да је у нижестепеним пресудама због погрешне примене материјалног права, чињенично стање непотпуно утврђено.

Наиме, тужилац је са туженим као послодавцем засновао радни однос на одређено време за послове који се обављају код НИС АД Нови Сад, на основу Уговора о пословној сарадњи тог предузећа и туженог као агенције за запошљавање. Побижаним отказним решењем тужене агенције као разлог за отказивање уговора о раду на одређено време наведено је смањење обима посла. Нижестепени судови испитивали су постојање оправданих разлога за отказивање уговора о раду у смислу члана 179. став 5. тачка 1) важећег Закона о раду, односно постојање смањења обима посла, али не у односу на туженог као послодавца, са којим је тужилац закључио уговор о раду и који је донео решење о отказу уговора о раду, већ у односу на НИС АД Нови Сад, код кога је тужилац фактички обављао рад по основу уговора о пословној сарадњи између

његовог послодавца и тог предузећа, а која је престала 30.03.2020. године. Из изнетог произлази да је тужилац у радно-правном односу са туженим, а не са НИС АД Нови Сад, иако је на бензинској станици овог предузећа обављао рад. Радници ангажовани путем агенције нису били у радном односу са НИС АД, већ су свој радно-правни статус регулисали у агенцији, тако да је свим запосленима који су рад обављали преко агенција за запошљавање код НИС АД Нови Сад морао престати радни однос због ступања на снагу Закона о агенцијском запошљавању. У поступку није утврђивано постојање отказних разлога у односу на туженог, са којим је тужилац у радно-правном односу, а то што је на бензинској станици на којој је тужилац обављао посао примљен нови запослени, није од значаја за оцену законитости отказног решења, из разлога што уговор о раду са новим запосленим није закључио тужени као тужиочев послодавац. Зато су обе нижестепене пресуде укинуте.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе, употпунити чињенично стање саслушањем релевантних сведока и писане документације и оценити законитост отказног решења у односу на туженог као тужиочевог послодавца, након чега ће донети правилну и закониту одлуку о основаности тужбеног захтева.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић